

[Robert Pedersen]

lagde frem, og som hr. Erhard Jakobsen og undertegnede altid er gået ind for, var, at vi hellere måtte lade os, der har de gode indkomster, bære lidt mere for at gøre hverdagen bedre og mere fremkommelig for de dårligst stillede.

Og så fagbevægelsen. Jeg synes, at fagbevægelsen skal have det, at det lykkedes ikke på grund af regeringen, men på trods af regeringen, for aldrig har en regering kludret så meget i arbejdsmarkedsforhold, som denne regering har gjort. Det er vistnok kendsgerningerne.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er ked af, at hr. Robert Pedersen mener, at aldrig er socialdemokratiet blevet sjoflet så meget som nu. Det synes jeg ikke er rigtigt. Det er muligt, at de ikke har fået den indflydelse, som det måske kunne være rimeligt efter deres egen formening, men jeg tror nok, at hr. Robert Pedersen sammen med socialdemokraterne også må erkende, at der har været perioder, hvor de har haft regeringsmagten, hvor der kunne være andre, som har følt, at de blev nedvurderet, for ikke at sige tilsjoflet, men i alt fald overset.

Jeg er ked af, at hr. Robert Pedersen mener, at vi er med til at grave grøfter. Jeg prøvede med mit indlæg at jævne grøfter og prøvede på at slå bro for simpelt hen at prøve på at etablere det samarbejde, som er nødvendigt for at skabe den nødvendige økonomiske udvikling herhjemme i de næste 20 år. Hvis jeg må citere, hvad jeg sagde til sidst: jeg henvender mig til socialdemokratiet, fordi de i øjeblikket skuffer mig og går ærinder, som burde være dem fremmed. Det er det, jeg synes socialdemokratiet gør, ikke fordi jeg vil håne dem, men fordi jeg føler, at de stadig væk bør have indflydelse på dansk politik, ikke igennem regeringsmagt, det behøver de ikke nødvendigvis at have, men i et bredt samarbejde i dette ting. Vi har stadig væk brug for socialdemokratiet, hvis de vil være med.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Hr. Robert Pedersen har ganske ret, når han siger, at denne regering har skabt skævheder i det danske samfund.

En af de ting, jeg især har hæftet mig ved, er, at der ustandselig tales om, at man jo kun har skåret 1 pct. på det sociale budget. Så glæder folk sig og siger: kun 1 pct., det er jo ingenting. Nej, men hvordan fordeler den procent sig? Den fordeler sig med nul på størsteparten af befolkningen, 1 pct. på en mindre gruppe og 15-20 pct. på små fattige grupper i samfundet.

De arbejdsløse får de samme kroner udbetalt i marts 1985, som de fik i januar 1983. Det samme gælder folk, der er gået på efterløn efter 1. januar 1983. Det samme gælder en række andre grupper. Den, der bliver syg i marts 1985, får de samme sygedagpenge i kroner som den, der var syg i januar 1983. På den måde betaler små grupper med små indtægter procentuelt langt, langt mere end 1 pct., og det gemmer man og dækker bag ved generelle betragtninger: det er jo bare 1 pct., vi betaler.

Folketingsmedlemmer yder ikke noget bidrag. Den indtægt, de har, er trods alt, hvis de forbliver folketingsmedlemmer, så sikret, at de ikke lider nogen nød ved den nuværende regerings politik. Det samme gælder andre grupper, som er i samme indtægtsklasse, og det gælder størsteparten af Danmarks befolkning, hvis de kan være nogenlunde sikre på at bevare deres indtægt. Men de små, svage grupper må i løbet af 2¼ år bøde 15-20 pct. af deres indtægt. Det er skævheder, så det klodser.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg må indstændigt bede medlemmerne om at overholde taletiden; der er endnu en meget lang række tegnet ind, og der er også flere korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes, at det var en god og dybtfølt tale, hr. Robert Pedersen holdt, og en meget gribende beskrivelse af, hvordan socialdemokratiet har følt og for øjeblikket føler sig.

Jeg synes, jeg er nødt til at sige, at en af grundene er, at det simpelt hen er mange år siden, socialdemokratiet har prøvet at være i opposition. De er simpelt hen ikke vant til